

ရွှေသွေး -၀ ဂျာနယ် ၀-

ဂျပန်အတတ်နှင့်.....
ကျွန်ုပ်တို့

ပန်းချီ - ဇိုးဘဝဇော်
ဇာတ်လမ်း - မန်းရှောင်

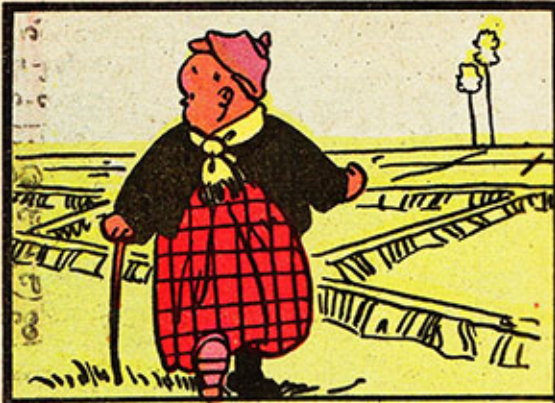
၁၃၃၄ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၆ ရက် (၂၀-၁၀-၇၂)

သူဌေးကြီးနှင့်
လုပ်သားလေး
ဘာမေးနေကြ
သနည်းဟုဆို
လျှင်.....

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

တခါက အလွန်ကောက်ကျစ်သောဦးလောဘ ဆိုသူ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတဦး ရှိလေသည်။

ဘယ်ဖြစ်ပါ၊ မလဲ -- သူ့အဖို့ဘဲ - သူ့ဘိတယ်... တယ် - တင်စီးတာဘဲ...

အေးကွာ- ဒီလောက်တောင် မတရားတော့လဲ - ငတ်တော့မို့ ငတ်ရော- သူ့ဆီမှာ တော့ မလုပ်ချင်ဘူး။

နှမြောတတ် လွန်းပြီး လောဘ ကြီးသော ကြောင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပင် သူ၏လယ်မြေများ တွင် သူရင်းငှားအလုပ်သမားများသည်လည်း လုပ်ငန်းမပြီးဆုံးမီ ထွက်ပြေးကြလေ့ရှိ၏။

တောက်! စပါးရိတ်တဲ့ အချိန်ကျမှ - သူ့ရင်း ငှား - တယောက်မှ မရှိတော့ပါလား။ တော်တော် ခွကျတဲ့ အလုပ် သမားတွေဘဲ။
x x x x x
x x x x x

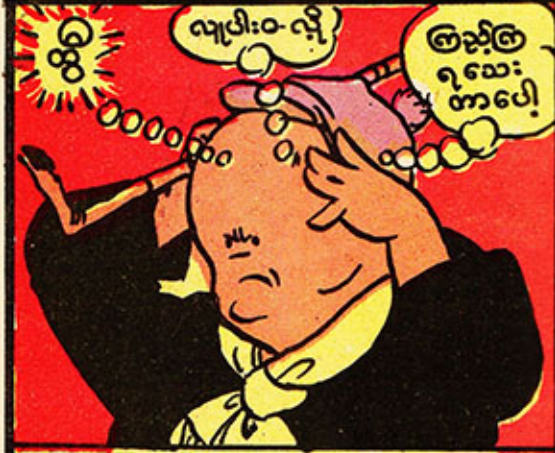
တနေ့တွင်

x x x x အခမဲ့ပေး ငွေပေးမယ်လေ ... လာလုပ်ကြပါအုံးကွ

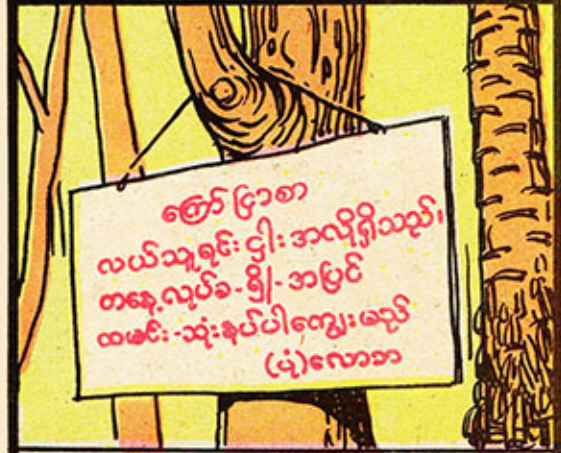
စိတ်မရှိပါနဲ့ - ဦးရယ် ကျနော်တို့လို ရွှေကပိသာ ပေးမယ်ဆိုမှင် တောင် ဦးရဲ့ လယ်မှာတော့ မလုပ်နိုင်ပါ ဘူး.....

ယခင်က လုပ်ကိုင်ဘူးသူများထံသွား၍ -

လျှာပါးဝ - လို့ ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြန် ခုသေးတာပေါ့

ပြောမရသည့်အဆုံး၌ -

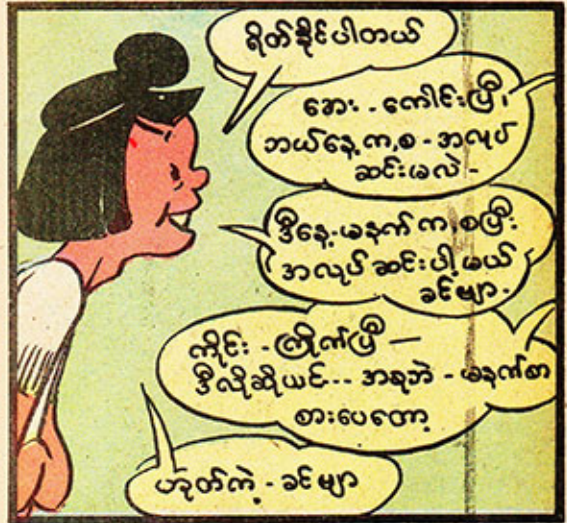
ဇော် ငြာစာ လယ်သူရင်းငှား အလုပ်ရှိသည်၊ တနေ့လုပ်ခ - ရှိ - အမြင် ထမင်း - ဆုံးနပ်ပါကျွေးမည် (၃)လောဘ

အကြံတခုထုတ်၍ စီမံလိုက်လေသည်။

ရွာသားများသည် ကြော်ငြာစာကို တွေ့လျှင်
ပိုင်းဖတ်ကြပြီး ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။

ဦးလောဘသည် ထမင်းဟင်းကို ကောင်းစွာ
ကျွေးမွေးလေတော့သည်။

လိက်ပြတာက -
မကြာပါဘူးကွယ်၊
အခု-စပါးဆင်းရိတ်
ဖြီး-နေလယ်စာ
ဖြန်စားယင်-အလုပ်
ဖင်းနွဲ့ ဖွားရိုးလို့
နေလယ်စာကို-အခု
တခါထဲ-စားထား
လို့က်ပါ.....

ငါက- စေတနာဆိုလဲ-မလဝ-ဘဲ။ လျှပ်ငန်းကျ
တော့လဲ - ကျတုနုနု- မွကြိုက်တယ် ဂုဏ်။

နုကွပါဘဲ။ ၀, နေ့မှတော့- ဘယ်ထပ်စား
နိုင်ပါ တော့
မလဲ -----
တတ်နိုင်ဘူးလေ

အစွဲ
မရှိ
အောင်
ညှစ်ဖြီး
စား-ရ
ဖွားဘဲ

ဆိုက်လဲ- မ ဆင်တော့ဘူး။ ဒီလျှ-
ထမင်းတွေ- ဟင်း
တွေကိုတောင်
မကြည့်ချင်
တော့ဘူး။
တော်တော်
ယုတ်မာ
တာဘဲ-
ဟင်း-
ဟင်း-

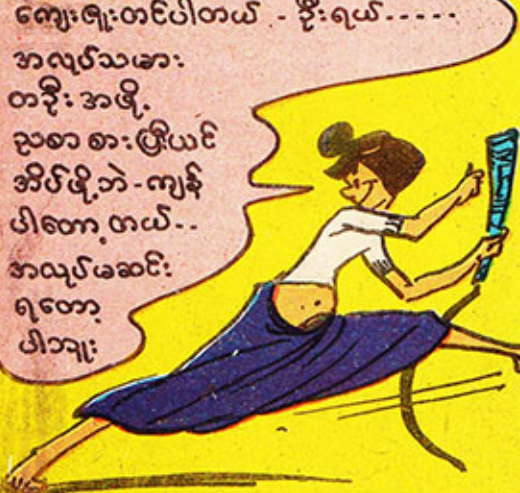
နောက်တဖန် ဦးလောဘက အလုပ်မတွင်
ကျယ်မည်ကို အကြောင်းပြ၍ ညစာကို ပါ
တဆက်တည်းစားခိုင်းပြန်၏။

ကိုင်း- မောင်ရင်- ငါ- ကတိထားတဲ့
အတိုင်း- မင်းကို- ထမင်း
သုံး- ခပ်- ကျေး- ပြီး- ဖြီး။
အလုပ်ထဲ- ဆင်း
ပေတော့- ...

လုပ်ခ- ဒို့- ကိုပါ
တခါထဲ ပေးပါခင်ဗျာ..

က - ရှေးဗျား
စားပြီးသောအခါ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ဦးရယ်-----
အလုပ်သမား
တဦး အဖို့
ညစာ စား- ပြီးယင်
အိပ်ဖို့ဘဲ- ကျန်
ပါတော့ တယ်..
အလုပ်မဆင်း
ရတော့
ပါဘူး

ဟောဗျာ...
ကောင်းကွာ
တောက်

မြို့သူမြို့သား

စွန့်ခါးခန်း

ရီတစ်ပတ်: ဘလူပေါ်
မြို့သူ: ဘုန်းကြီး

ရဲကတိုက်မိလို့ ဦးဂေ:ခမဆေးပြီးခါးပေးဖို့
မီးပေါ်မှာခမနေအုံးနေ
ခင်းမ

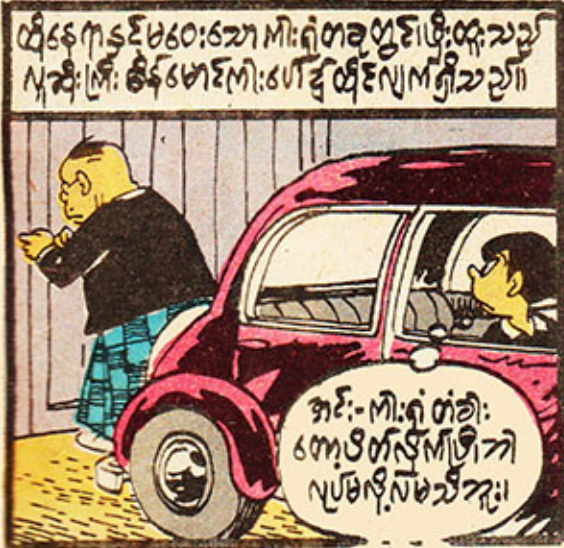
ဟဲ့ဟဲ့!

အင်း- ကားဟီးတွေ၊ ဘီတွေမှာ ထိုင်ပင်
နေပြာလဲလဲဘဲအုံး!

သူတို့ဒီနေ့ကမကီခေါင်းနေတာ၊ ခိန်မောင်မီးကို
မတွေ့သေးဘူးလို့ပြောတာနဲ့ဒီနေ့ဒီထိမနေကုန်
သေးဘူးပေါ့၊ ဒီပြန်ပြီးတလမ်းပြီးတလမ်းလို့ကုန်
အုံးမပါမီးကိုတွေ့တုခင်းမမောင်ကိုတွေ့
ဦးဂေ:ကိုပြောနေတာ

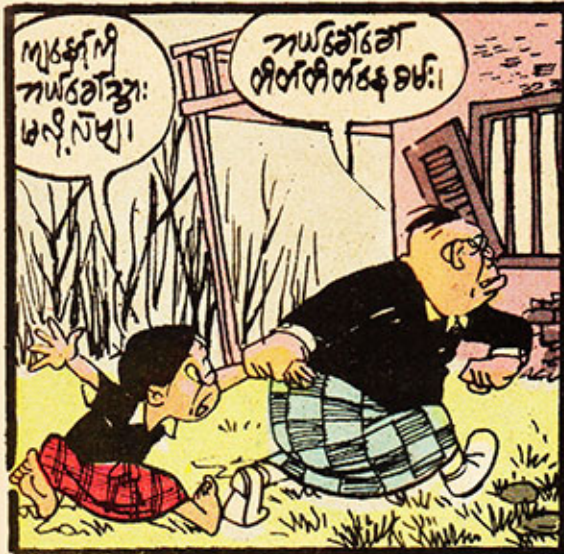
ထိုနေ့ကနေ့မဝေးဘဲမီးရုံတစ်ခုထွက်ပြီးထူးသည့်
လူဆိုးဟီး ခိန်မောင်မီးပေါ်ထိုင်လျက်ရှိသည့်

အင်း- မီးရုံတစ်ခု
ဝေးကွာလို့မီးရုံက
လုပ်မလို့လဲလဲဘဲအုံး!

ဟီး- ကုန်မှာတွေပါတိုအိတ်ဘယ်မှာလဲ၊
မှန်မှန်ပြောခမ်း!

ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများ ရဲမြင့်/စံတိုး

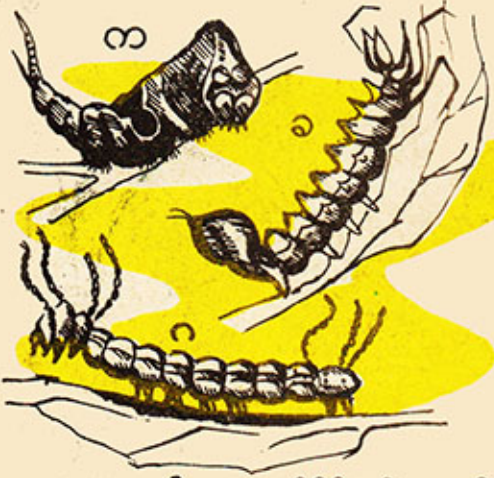
အောက်တိုပတ်ခေါ် ဘဲသည် ပုံသဏ္ဍာန် အားဖြင့် အခြား မည်သည့်အကောင်နှင့်မျှ မတူပေ။ ကိုယ်အလျား ရှစ်လက်မရှိသော ဘဲတွင် ၁၀ လက်မ ခန့်ရှိရှည်သော လက်တံရှစ်ချောင်း ပါရှိသည်။ ပင် လယ်ရေတိမ် ကျောက်ကြားများတွင် နေထိုင်လေ့ရှိ သည်။ နေအချိန်တွင် အပြင်သို့မထွက်ပဲ ညအချိန်မှ အစာရှာထွက်လေ့ ရှိသည်။ ရေအောက်မြေပြင်တွင် လက်တံများဖြင့် ထောက်၍ သွားတတ်ပြီး တခါတရံ ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ သွားလိုပါက ကိုယ်တွင်ရှိ သောမြွန်မှ ရေပန်းထုတ်၍ သွားတတ်သည်။ အစာကိုလိုက်လံရှာဖွေနေစဉ် ကိုယ်ရောင်ကို အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ ကိုယ်ဖျောက်နေနိုင်သည်။ ဒေါသထွက်သောအခါ ကိုယ်အရောင်ညိုပုပ်သွား တတ်သည်။ ဘဲအမတကောင်သည် တရာသီအတွင်း ဥပေါင်း ၅၀,၀၀၀ ခန့်အထိ အုနိုင် သည်။ ဥများသည် အကောင်ပေါက်သည်အထိ ကျောက်တုံးများတွင် တွယ်ကပ်၍ နေကြသည်။

ဤသတ္တဝါကား နှာခေါင်းရှည်သော မြို့ငယ်တကောင် မဟုတ်ပေ။ ယင်းသည် ဩစတြေး လျတိုက်တွင်သာရှိသော ဆူးတောင်ရှိ ပုရွက်စားကောင်တမျိုးဖြစ်သည်။ လက်တင်အမည်မှာ အီခစ်နာဖြစ်သည်။ အခြား ပုရွက်စားကောင်များနှင့်မတူပဲ ဥအု၍ သားကောင်ပေါက်ကလေး များကို ကိုယ်တွင်ပါရှိသော အရေပြားအိတ်ဖြင့် သယ်ဆောင်သွားလာလေ့ ရှိသည်။ ပေါက်

ဖွားစ သားပေါက်ကလေးမှာ လက်မဝက် ခန့်သာ ရှည်သော်လည်း ခြေလက်အင်္ဂါ ခုံ ပါသည်။ ဆူးကလေးများမှာ အလွန်ပျော့ နေပြီး ကြီးထွားလာသောအခါ မာလာ သည်။ အရွယ်ရောက်ပြီးအကောင်တကောင် သည် ကိုယ်အလျား ၁၀ လက်မခန့်ရှိသည်။

(က) မှာ လိပ်ပြာတမျိုးမှ ပေါက်ပွားလာသော ကြောင်ကလေး ပေါက်ဖတ်ဖြစ်သည်။ အမြီးသဏ္ဍာန် အမွှေးမှင်ကလေးရှိသောဖက်က ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းနှင့်တူသောဖက်က နောက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ (ခ)မှာ ပုစွန်ပေါက်ဖတ်ဖြစ်သည်။ အညှိရောင်ပုစွန်ကလေးနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ (ဂ)မှာ အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်းနှင့် သီဟိုဠ်နိုင်ငံတွင် တွေ့ရသော မြဟွဏပေါက်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ယင်းတွင် ရှည်လျားသော အာရုံမှင်များရှိသည်။

အမေရိကအလယ်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းသစ်တောများတွင် တွေ့ရသော ကြီးမားသည့် လင်းတဘုရင်ငှက်ဖြစ်သည်။ တခါတရံ အကောင် ၂၅-၃၀ ခန့်ကို တစုတဝေးတည်း တွေ့ရတတ်သဖြင့် အလွန်ကြည့်၍ကောင်းပေသည်။ ခေါင်းပေါ်၌ အရောင်တောက်ပသော အသားဖုများပါရှိသည်။ လည်ပင်းပတ်လည်တွင် ကော်လံသဏ္ဍာန် ညိုမွှေ့ အမွှေးဖွားများရှိသည်။ ကိုယ်အမွှေးအရောင်မှာ အဖြူနှင့်အနက် ဖြစ်သည်။ လေပြွန်အောက် အသံအိုးမပါရှိသဖြင့် အသံမမြည်နိုင်ပေ။ လှပမြင့်မားစွာ ပျံနိုင်သည်။ ရောဂါပြန့်ပွားစေနိုင်သော အသေကောင် အပုပ်အစပ်များကို စားသောက်ပေး

သဖြင့် ယင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

ဤသတ္တဝါကား အမြင်အားဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ဤကြောက်စရာ အသွင်ဖြင့်ပင် ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရရှာသည်။ အမှန်မှာ ယင်းသည် မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော အမေရိက အလယ်ပိုင်း၌ တွေ့ရသည့် ပိုးကောင်တမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

ခြဘုရင်မနှင့် ခြဘုရင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ထည်ကြီးမားသော အကောင်မှာ ခြဘုရင်မ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ထည် ဤမျှကြီးမားနေခြင်းမှာ မြောက်မြားစွာသောဥများကို သယ်ပိုးထားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အတောင်နှင့် အကောင်ငယ်မှာ ခြဘုရင်ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့နှင့်အတူ ဒုဘုရင်များ၊ ဒုဘုရင်မများအပြင် အခြားဥအသော ခြအမများလည်းရှိသည်။ ယင်းတို့ထို ခြလုပ်သားများက အစာရှာကျွေးသည်။

စည်းကမ်းဆိုတာ

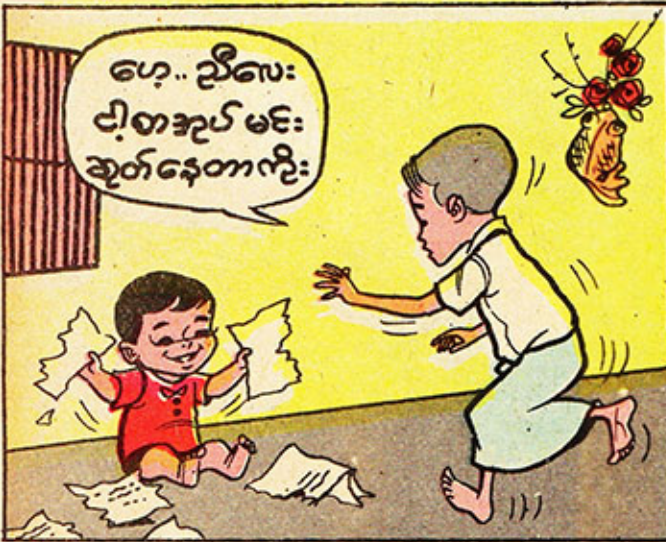
အိမ်မှာ မင်းမွန်

သားရဲ့စာအုပ်
ရှာမတွေ့ဘူး
မေမေ

သားက စည်းကမ်းမှ
မရှိဘဲ စာဖတ်ပြီးဖူး
လွယ်အိတ်ထဲ မြန်
ထည့်မှပေါ့

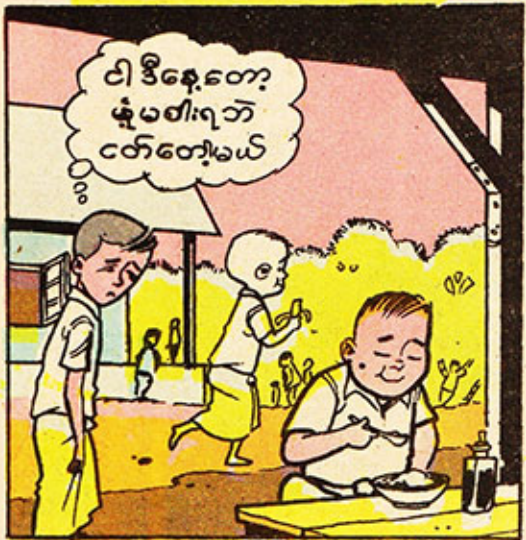

ဟေ့.. ညီဇေး
ငါ့စာအုပ် မင်း
ဆုတ်နေတာကိုး

ခုလိုဘဲ မောင်ပေတူးဟာ စည်းကမ်း
မရှိလို့ ဒုက္ခတွေ့ပေါင်း များပြီ။ တနေ
သူဟာ မှုဖိုးတောင်းပြီး ကျောင်းတက်
ခဲ့တာ....

မှုဖိုးကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ဘဲ လွယ်အိတ်ထဲထည့်ခဲ့တော့
လွယ်အိတ်က ပေါက်နေလို့ မှုဖိုးပိုက်ဆံဟာ အ
ပေါက်ကနေ ကျသွားတာပေါ့။ ဒါကို မှုဝယ်စား
ခါနီးမှ သိရတယ်။

ငါ ဒီနေ့တော့
နှံ့မဝါးရဘဲ
ငတ်တော့မယ်

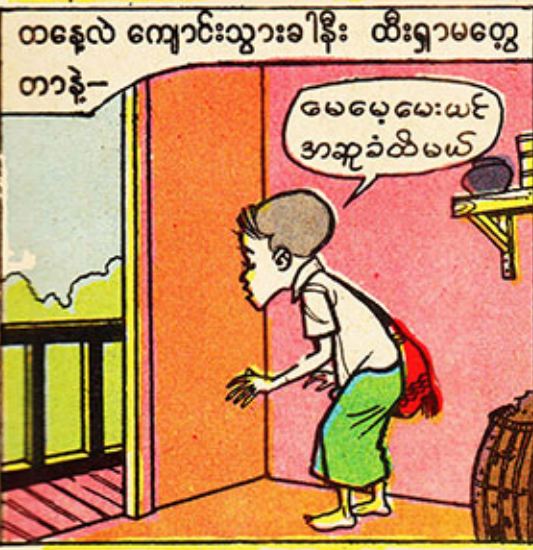
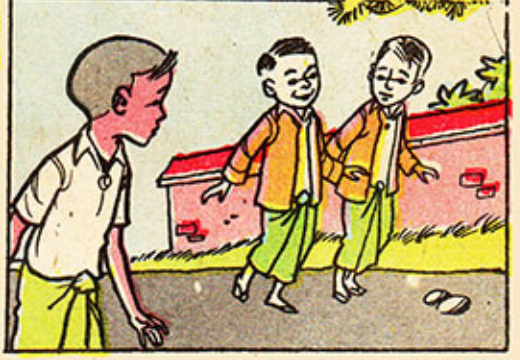

ဆရာကန်တော့ပွဲမှာ
ဝတ်ဖို့အင်္ကျီအသစ်
ချုပ်ပေးပါ မေမေ..

ချုပ်ပေးလိမ့်ဦးမယ်
တကယ့်ဝတ်တာမဟုတ်
ဖျား၍တာဝတ်သွား

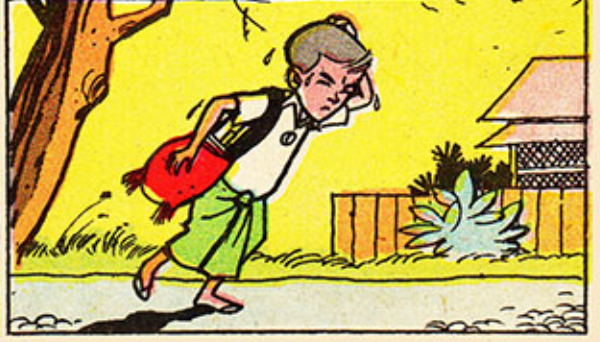
ဒါကြောင့်ဆရာကန်တော့ပွဲမှာ မောင်ပေ
တူးဟာ တခြားလူတွေလို အင်္ကျီအသစ်
မဝတ်လာနိုင်ဘဲ အင်္ကျီအဟောင်းလေး
ကိုဘဲ ဝတ်လာရရှာတယ်။

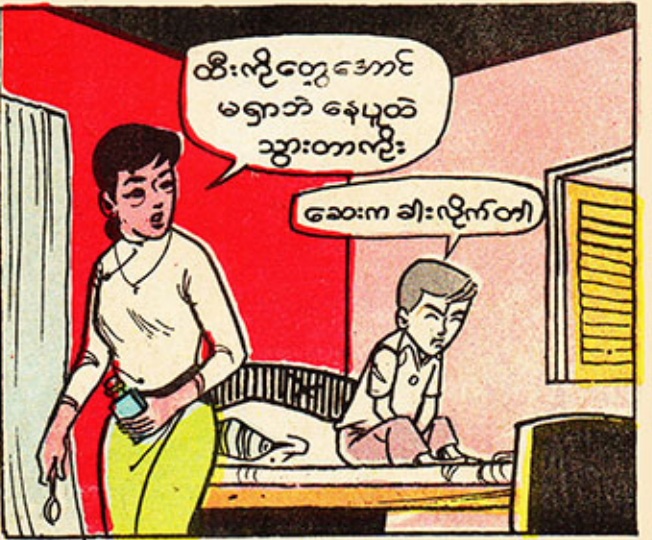
တနေ့လဲ ကျောင်းသွားခါနီး ထီးရှာမတွေ့
တာနဲ့-

မေမေ့မေးမယ်
အဆူခံထိမယ်

ထီးမပါဘဲ ကျောင်းတက်လာခဲ့ရ
တယ်။ နေကလဲ သိပ်ပူနေတယ်။
မောင်ပေ တူးဟာ နေပူထဲမှာ
လျှောက်ခဲ့ရတာမို့....

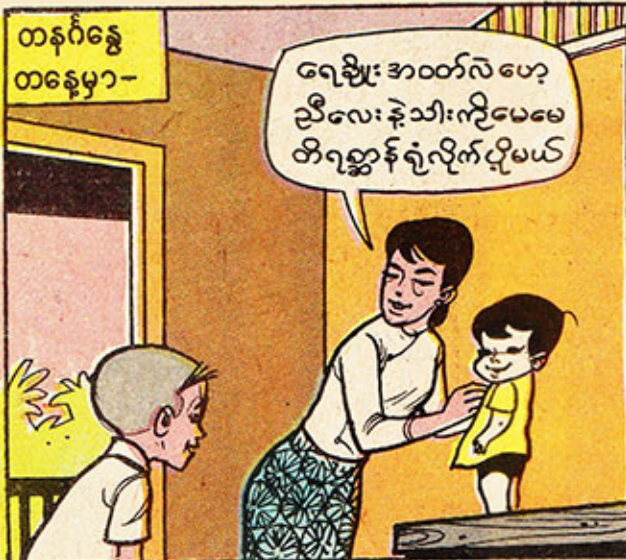
ဩနေ ကျောင်းဆင်း အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ အကြီးအကျယ် ခေါင်းကိုက်ပြီး
ဖျားပါလေရော။

ထီးလို့တွေ့အောင်
မရှာဘဲ နေပူထဲ
သွားတာလို့

ဆေးက ခါးလို့က်တာ

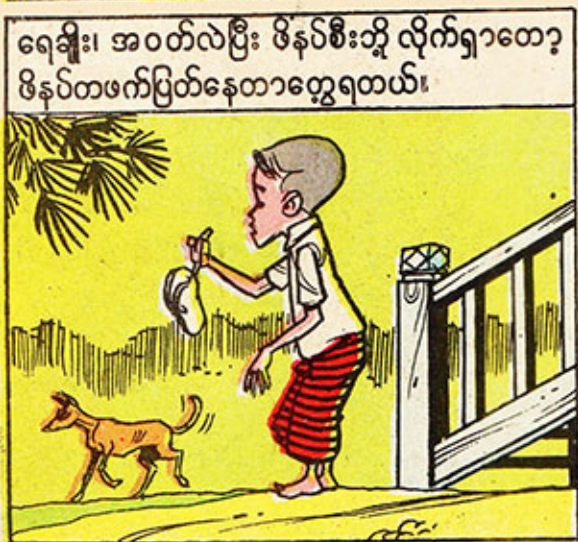

တနင်္ဂနွေ
တနေ့မှာ-

ရေချိုး အဝတ်လဲ ဟေ့
ညီလေး နဲ့ သား ကို မေမေ
တိရစ္ဆာန် ရုံ လိုက် ညှိမယ်

မောင်ပေတူးဟာ တိရစ္ဆာန်ရုံသွားရမယ်
ဆိုလို့ သိပ်ပျော်နေတယ်။

ရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး ဖိနပ်စီးဘို့ လိုက်ရှာတော့
ဖိနပ်တဖက်ပြတ်နေတာတွေ့ရတယ်။

ခွေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့
ဖိနပ်ကို အိမ်ပေါ်မှာ
သိမ်းပါလို့ မြှောက်
ဂရုမ့ မခိုက်ဘဲ

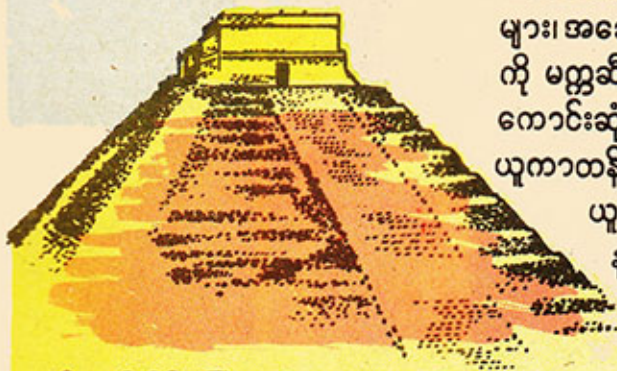

ဖိနပ် မှ မရှိတာ
အိမ်ထဲ နေခဲ့တော့
အဲဒါ ငါ့သား စဉ်းကမ်း
မရှိလို့ ဖြစ်ရတာဘဲ

ဒါနဲ့ မောင်ပေတူးဟာ အိမ်မှာနေခဲ့ရပြီ။ တိရစ္ဆာန်
ရုံက တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ဘဲ တမ်းတနေ
ရတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး စည်းကမ်းရှိရှိ နေတော့မယ်လို့
သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ရှေးက မာယာလူမျိုး၊ တောလဘက် လူမျိုးနှင့် အက်ဇတက်လူမျိုးတို့ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော မြို့ဟောင်းများ၊ အဆောက်အအုံ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်များကို မက္ကဆီကို နိုင်ငံအနှံ့တွင် တွေ့ရှိ နိုင်ပေသည်။ အကောင်းဆုံးလက်ရာများကို မက္ကဆီကို အရှေ့တောင်ပိုင်း ယူကာတန်ကျွန်းဆွယ်၌ တွေ့ရသည်။

ယူကာတန်ကျွန်းဆွယ်နှင့် ပြည်မတို့ အကြား၌ နက်ရှိုင်းသောထောကြီး မြားနေခြင်းကြောင့် ယူကာတန်ရှိ မာယာခေတ် လူမျိုးတစ်စုသည် မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် ယဉ်ကျေးမှုတရပ်ကို

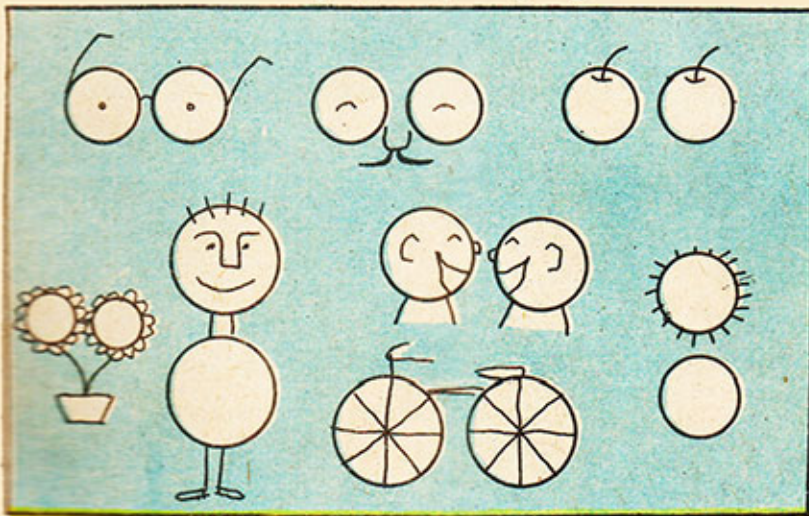
ဖော်ထုတ် နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မာယာတို့သည် လှပသောမြို့များ ဆောက်နိုင်ခြင်း၊ နေကြတ်သည်ကို ကြိုတင်၍ တွက်ချက်နိုင်ခြင်း၊ အလွန်တိကျသော ပြက္ခဒိန်စနစ်ကို တီထွင်နိုင်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ကျော်စောထင်ရှားခဲ့သည်။

မာယာတို့၏ ရှေးဟောင်း လက်ရာများ

နောင်တွင် ရှေးဟောင်း သုတေသနသမားတို့ ကြိုးပမ်းချက်ဖြင့် မာယာတို့၏ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီး နှစ်မြို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ တခုမှာ ယူကာတန်မြို့တော် ချီချင်းအစ်ဇာဖြစ်၍ ထိုမြို့ရှိ အဓိက အဆောက်အအုံမှာ ၉၆ ပေမြင့်သော အယ်လ်ကက်စတီးလိုခေတ် ရဲတိုက်ကြီးဖြစ်၏။ ရဲတိုက်ကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အီဂျစ်နိုင်ငံမှ ပီရမစ်များနှင့် အလွန်တူလေသည်။ စစ်သည်များ ဘုရားကျောင်း၊ ကျောက်တိုင်တထောင်နှင့် အားကစား ရုံကြီးများမှာလည်း ထင်ရှားပေသည်။ သံဆောက် ကရိယာတန်ဆာပလာများ မပေါ်မီခေတ်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ဤကျောက်ထွင်း လက်ရာများမှာအံ့ဩရလောက်အောင် ကောင်းမွန် နေသည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။

မျိုးညွန့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဝ လုံး နှစ်လုံး ပန်းချီ

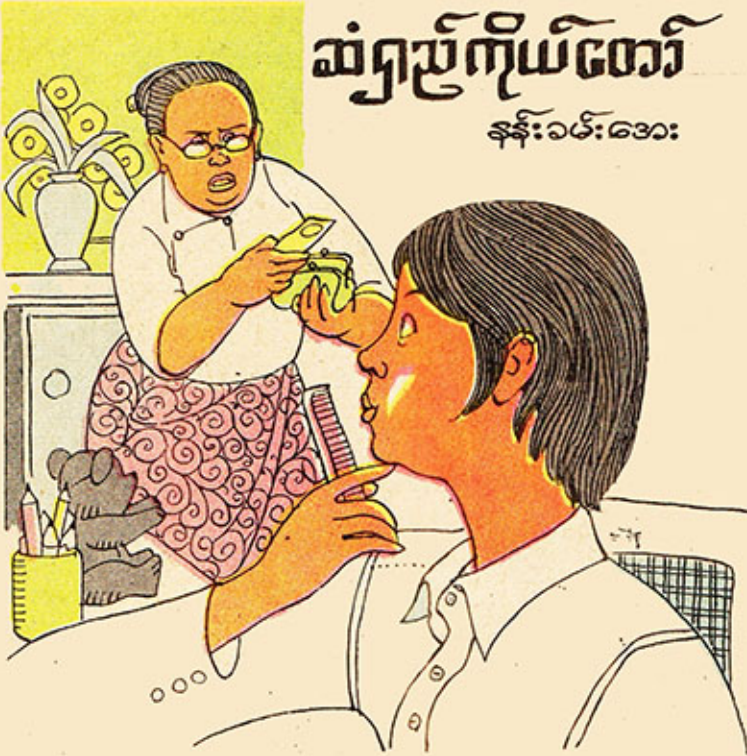

ဝလုံး နှစ်လုံးကို ခုလို
ဆွဲပြီး နှစ်သက် ဤပုံလေး
တွေ ဆွဲလို့ ဂုဏ်တော်တရား
အားပုံလေးတွေ ဂုဏ်ဆိုင်
တာ စမ်းဆွဲ
ကြည့်ပါလား

ဆံရှည်ကိုယ်တော်

နန်းခမ်းအေး

ဖိုးကျော်သည် အသက် တဆယ့် သုံးနှစ်သာ ရှိသေး သည်။ သူသည် အလှအပကို လွန်စွာ ကြိုက် နှစ် သက် ၏။ ဆံပင်ရှည် ထားခြင်း ကိုလည်း အလှအပတခုဟု ထင်မြင်ယူဆ နေပုံ ရသည်။ သူသည် သူငယ် ချင်း များများစားစား ပေါင်း သင်းခြင်း မရှိပေ။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အလုပ်များကိုလည်းမလုပ်တတ် ပေ။ အိမ်တွင် စာဖတ်နေခြင်း ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် ဖိုးကျော် ဆံပင်ရှည် ထားခြင်းကိုမူ သူ မိဘများက သဘောမကျချေ။ ထို့ကြောင့် တနေ့တွင် ဖခင်က -

“ဟဲ့ - ဖိုးကျော် မင်းဆံပင် သွားညှပ်စမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဒီတပတ် မှာ ညှပ်ပါ့မယ်”

ဖိုးကျော်သည် မေ့နေဟန် ဖြင့် တပတ်မှ နှစ်ပတ်သုံးပတ်အ ထိ မညှပ်ဘဲ နေနေသည်။ ဖခင် ပြန်လာတတ်သော အချိန်တွင် အိပ်ရာထဲ၌ စာဖတ်နေပြီး ဖခင် ကို ရှောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်က -

“ကြည့်စမ်း ဖိုးကျော် ဆံပင် ရှည်လှပြီ၊ သွားညှပ်ပါတော့” ဟု ဆိုကာ ငွေတကျပ် ထုတ်ပေး သည်။ ဖိုးကျော်ကမူ -

“အမလေး - မေ မေ ရယ် ဒီဆံပင်များရှည်သလားအတန်း ထဲမှာ ဒီထက်ရှည်တာချည်းဘဲ။ မယုံရင် လာကြည့်ပါလား” ဟု ငြင်းဆန်ပြီး နေသည်။

ဤအတွင်း ဖခင်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်နေရ သဖြင့် ဖိုးကျော်အဖို့ အကြိုက် တွေ့နေတော့သည်။

တနေ့တွင် ဖိုးကျော်သည် ကျောင်း တက် ရန် သွားစဉ် အမှတ် ၈ ဟီး နီး ကား ပေါ်၌ ဆံပင်ရှည်များနှင့် လမ်းသရဲ တစု ပါလာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ကားပေါ်တွင် အော် ကြ ဟစ်ကြ နောက်ပြောင်ကြ ဖြင့် ဆူညံနေသည်။ ကားစပယ် ယာက -

“မဆူပူကြပါနဲ့ ညီလေးတို့ ရာ” ဟု ချိုသာစွာ တားမြစ် ပြောဆိုသည်။ ဤတွင် တ ယောက်က -

“ခင်ဗျားအပူ တပြားသား မပါပါဘူးလေ ဟဲ့ - ဟဲ့ -” ဟု ပြောင်ချော်ချော်နှင့် ဘုပြော သည်။ ကျန်လူများက -

“ဟေး- ဟေး” ဟု ညာသံ ပေးကာ ကားစပယ်ယာကို ရန် စကြသည်။

ဤတွင် ကားစပယ်ယာက လှမ်းပြော လိုက် သဖြင့် ကား မောင်းသူသည် ဟီးနီးကားကြီး ကို နီးရာရဲစခန်းသို့ မောင်းဝင် သွားပြီး ရဲအကူကို တောင်းခံ လေတော့သည်။ ထိုအခါ ဆံပင် ရှည်လမ်းသရဲတစုတို့သည် မျက် လုံး မျက်ဆံ ပြူးကာ ကားမပုပ် ခင်ပင် ကားပေါ်မှ ခုန်ချ ထွက် ပြေး သွားကြ တော့သည်။ ဖိုး ကျော် အပါအဝင် ကျောင်း သား လေးငါးယောက် မှာမူ

ကားပေါ်တွင်မူလအတိုင်း ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရဲမှူးက ထွက်ပြေးသွားသူများကို ဂရုမပြုတော့ပဲ ကားပေါ်တွင် ပါလာသူ ဆံရှည်ကိုယ်တော်လေးများကို ခေါ်ချသွားသည်။ ကားလည်း စခန်းအတွင်းမှ မောင်း ထွက် သွားတော့သည်။

ရဲစခန်းတွင် စခန်းမှူးက -

“ကဲ-ကိုယ်တော် ဆံရှည်တို့ ဆိုကြစမ်း။ ဘာအရူးထကြပြန်တာလဲ”

ဖိုးကျော်မှာ တခါမျှကျက်သို့ မတွေ့ကြုံဘူး သဖြင့် အလွန်ကြောက် လန့် နေ ရှာ သည်။ ကျောင်းသား တဦးက သူမြင်သမျှကို ပြောပြသည်။ ရဲမှူးကမူ မကျေနပ်ပေ။

“မင်းတို့က ခုမှ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်မနေကြစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ကိုင်း ပြောကြစမ်း နာမည်တွေ၊ ကျောင်းပါပြော”

ဖိုးကျော်တို့ အ သိုက် မှာ နာမည်၊ မိဘနာမည်၊ ကျောင်း၊ အတန်း အားလုံးကို စုံအောင် ပြောပြကြရသည်။ ရဲမှူးသည် ဖိုင်တွဲတစ်ခုတွင် ရေးမှတ်လိုက်ပြီး သူတို့ အားလုံးကို အခန်းငယ် တခုအတွင်းသို့ သွင်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် စခန်းမှူးသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဖိုးကျော် တို့ ကျောင်းကို ဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ နေ ပေသည်။

မကြာမီပင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင် အတန်းပိုင်ဆရာနှင့်အတူ လိုက်လာပြီး ဆရာကြီးက-

“ဒီခလေးတွေဟာ ကျွန်တော့် ကျောင်းကပါဘဲ။ ဒါက သူတို့ အတန်းပိုင်ဆရာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီခလေးတွေက လူအေးလေးတွေပါ။ ဒါမျိုး မလုပ်တတ်ကြပါဘူး”

အတန်းပိုင်ဆရာကဝင်ပြောသည်။

“အင်း - ဆရာကြီးတို့ အာမခံလိုသာဘဲ။ သူတို့ ဆံပင်ရှည် ပုံစံတွေနဲ့ဆိုယင် ယုံ နိုင် စ ရာ တောင် သိပ်မရှိဘူး ခင်ဗျ” ဟု စခန်းမှူးက ထပ် ကွန့် ပြန် ရာ ဆရာကြီးမှာ ဖိုးကျော်တို့ခေါင်း ခဲတွေကို ကြည့်ပြီး-

“အခု ကျောင်း ရောက်ရောက်ချင်း သူတို့ ဆံပင်တွေကို ညှပ်ခိုင်းပါမယ်” ဟုဆိုကာ လက်မှတ် ထိုး၍ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ကျောင်းရောက်သော် ဆံပင် ညှပ်သမားကို ခေါ်၍ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြပ်ကာ ဆံပင် ညှပ်စေသည်။

“နောက်တခါဒီဆံပင်ပုံမျိုး ထား ယင် တော့ မင်း တို့ ကို ကျောင်းက အထုတ်ဘဲ”

ဖိုးကျော်သည်အလွန်အမင်း ရှက်သွားသည်။ ကြောက်လည်း ကျောက်မိသည်။ နောက်ကိုယခုလို မဖြစ် ရအောင် ပြု ပြင် နေမည်ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။

ကုလသမဂ္ဂနေ့

မိုးကုပ်စက်ကုံး မြေခုံးခုံး၊
လူသားကမ္ဘာလုံး။

တလုံးတစည်း သရုပ်ထင်၊
ဒို့များ၍မြေပြင်။

ချစ်ကြည်ရွှင် ခင်မင်မှ၊
သာယာလှမည်ပ။

သူများပြည်ရေး မကျူးကျော်၊
လက်နက်လျော့ဘို့မြှော်။

စစ်မီးညောင် မလိုလား၊
ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များ။

အားလုံးတက်ကြွ ဝင်အပါ၊
ငြိမ်းချမ်းရေးကိုရှာ။

အောက်တိုဘာ နှစ်ဆယ့်လေး၊
ဖွဲ့စည်းတိုင်ပင်တွေး။

သာယာအေးဘို့ အဖွဲ့ထူ၊
လူတိုင်းချစ်ကြည်ဖွဲ့။

ကမ္ဘာ့ပြည်သူ ဘယ်မမေ့၊
ကုလသမဂ္ဂနေ့။ ။

စန္ဒာမြင့်

မုလေးပန်းသည် ပန်းတကာတွင် အမြတ်ဆုံးအဖြစ် ကျမ်းဂန်များတွင် ဆိုထားသည်။ မုလေးပန်း၏ အနံ့သည် အခြားမွှေးသော ပန်းတို့၏ အနံ့ကိုလွှမ်းမိုးနိုင်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ဘုရားအစရှိသော ကြီးမြတ်သူတို့အား ပူဇော်ရာ၌ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွားတို့သည် ပါစမြဲ။ ယင်းတို့အနက် မုလေးပွားဟူသည်မှာ မုလေးပန်းဆိုင်းကို အမြဲတစေ မရနိုင်သောကြောင့် စက္ကူ စသည်တို့ဖြင့် မုလေးပန်းဆိုင်း အတူ ပြုလုပ်ထားသည်ကို ခေါ်ဆိုခြင်းပေတည်း။

မုလေးပန်းကို မလေးပန်းဟူ၍၎င်း၊ မြတ်လေးပန်းဟူ၍၎င်း ခေါ်ကြသေးသည်။ ဝတ်ဆံ့၊ တထပ်တည်းသောပန်းမျိုးဖြစ်၍ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ စံပယ်ပွင့်နှင့်တူသည်။ သို့သော်အပွင့်အရွယ်က အနည်းငယ်ပို၍ ကြီးပြီးလျှင် တလက်မသာသာခန့်ရှိသည်။ ကဆုန် နယုန် စသော မိုးဦးကာလတွင် မုလေးပန်းများလှိုင်လေသည်။

မုလေးပန်း၏ မူလဇာတိသည် ဟိမဝန္တာတောင်၏ အနောက် မြောက်ဖက်ဒေသ ဖြစ်သည်။ ချုပ်ငယ်ပင်နှစ်မျိုးရှိ၍ မျိုးစိတ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်လေသည်။ အလွန်မွှေး၍ ဆေးဖက်ဝင်သည် ဆိုသော မုလေးပန်းကို မြန်မာမုလေး (မြတ်လေး) ဟုအခေါ်များသည်။ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း စသော မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း၌ ပို၍ ဖြစ်ထွန်းသည်။

သီဟိုဠ်မုလေး ခေါ် မုလေးပန်းတမျိုးမှာ ပွင့်ချပ် ထိပ်ချွန်၍ စံပယ်ပန်းကဲ့သို့ အရောင်ဖြူသည်။ မြန်မာမုလေးကဲ့သို့ပင် အနံ့ မွှေး၍ ယင်းပန်းမျိုးကို ရန်ကုန်မြို့၌ အတွေ့ရများလေသည်။

တင့်တင့်

ခိုင်ပန်းစုံ

၂၅ မြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်သုပုံချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ သုပုံချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

↓ Click below link ↓

<https://www.facebook.com/shwethwayjournal/>